

En historie om hvordan rødstrømperne blev rødstrømper

“De oprindelige rødstrømper” har længe stået som en mystisk presseliderlig hoben tøser, der ikke vidste hvad de ville, og hvis de vidste det — så ikke vidste hvordan de skulle føre det ud i praksis.

— Noget er der om snakken, men det betyder ikke at det er SANDHEDEN eller ret meget af den. — Det er det nemlig ikke.

Vi skriver dette nummer af MAK fordi den mandlige redaktion trængte til rekreation — og så for at fortælle noget om hvad vi er og måske få ryddet et par u-forståelser afvejen ...

— Rødstrømperne vil danne selvstændige grupper, hvor alles aktivitet har lige muligheder. Vi møder hinanden, snakker sammen, finder ud af, at kvindernes plads på alle samfundets niveau'er er under mændenes. Det er starten. Oplevelsen af den stadige undertrykkelse, vi hidtil har fundet os i, er den faktor, der først inspirerer til at danne en rødstrømpegruppe.

Kvindesagen, der altid har været betragtet som upolitisk (eller tværpolitisk, hvilket i realiteten ikke kan skelnes fra hinanden) må nu tage ved lære af blåstrømpernes erfaring. — Hvis kvindesagen køres upolitisk, betyder det, at den betragtes uafhængigt af det samfund, den er et resultat af. — Den blir tandløs, kan rubriceres og affejes. — “Quindeproblemer — ha!”

Et samfund, hvis strukturer er bygget op iflg. reglen om de fås magtanvendelse mod de fleste, kan umuligt “tilpasses” en ligestilling. Det kapitalistiske samfund giver ikke muligheder for ligestilling for alle uanset køn og alder. Derfor vil vi ikke acceptere en frigørelse, der kan ske indenfor dette samfunds normer. Det kan ikke lade sig gøre.

Vi vil ikke prøve.

Endnu en misforståelse er det på tide at rette:

Vi vil ikke være mænd, vi vil være frie, og vi formoder at mændene osse vil være frie. Revolution i morgen vil være uden de mest undertryktes medvirken — endsige støtte — idet de færreste kvinder er nået til det bevidsthedsniveau, der betinger revolutionen.

Det vil blive mændenes revolution, og efter den vil vi stadig sidde i lort til halsen.

1. Hvad vi vidste da vi startede:

1. 1. Vi havde erkendt, at det var et spørgsmål om bevidsthed, hvis kvinderne skulle blive frie. Frie vil i denne — i enhver — forbindelse sige, at man selv definerer sig og sit forhold til omgivelserne, ikke lader andre bestemme, hvad man skal mene, gøre, arbejde for. Det ville være katastrofalt, hvis nogen andre (mænd el. lign) endnu engang skulle definere vores problemer og væren for os.

Hvordan skulle vi blive os selv? — Hvordan klarede vi at arbejde uden at nogen blandede sig, intimiderede os og tog modet fra os ved nedladdenhed, hån, etc., — den skæbne kvindesagen hidtil har måttet lide.

1. 2. Vi havde desuden fra vores daglige arbejde (de fleste af os læste) en erfaring for, at arbejdet i store forsamlinger, med talere og tilhørere, ledere og ledede, gik dårligt og førte til flertallets totale passivitet. Erfaringen var ikke specifik for kvinder, den gjaldt hele forsamlingen, men her som andre steder var det kvinderne der først og fremmest blev overhørt, og overset.

1. 3. Gruppearbejde havde vi osse en vis erfaring i. Vi vidste det gik bedre når det var en 6–8 personer, der skulle tale sammen, end når det var 300. Dog gjorde der sig her den samme erfaring gældende, som gjaldt for de store forsamlinger: det var mændene, der tog teten, kørte diskussionen på deres præmisser, det var kvinderne, der holdt kæft. (Denne iagttagelse tilspidsedes senere, og de tre–fire mænd, der var med i den første rødstrømpegruppe, erkendte at de nødvendigvis — trods al velvilje og forståelse — ikke havde de samme problemer og ikke kunne bidrage til at løse vores. De trak sig ud og dannede deres egen gruppe til løsning af deres problemer.

1. 4. Endelig var vi — som ovenfor antydnet — socialister, vi troede ikke på en løsning af vore problemer indenfor vort nuværende samfunds rammer, men mente at kvindekamp og klassekamp var to sider af den samme sag. At det var umuligt at føre kvindekamp uden at føre klassekamp, — hvorimod det omvendte desværre havde vist sig praktiserbart uden større besvær eller anfægtelser hos de mandlige revolutionære.

— så blev vi rødstrømper.

2. Hvad vi opdagede

2. 1. Vi var så opdraget til at betragte os selv som mandens objekt, som den der klær sig ud for ham, spiller op til etc. at det var en ny og meget betydningsfuld opdagelse for os at kvinder osse var mennesker — subjekter. — Mange af os havde aldrig haft en veninde, men havde levet livet som et forsøg på at leve op til mændenes idealer på alle måder (udseende, intellekt, etc.) — vi havde trods al oplysning passet nydeligt ind i roller, der betød at vi kom til at vurdere hinanden som fjender, potentielle konkurrenter til mandens gunst, og til at foragte hinanden *p.gr. af noget som ingen af os var..* vi var nemlig lisså spændende og menneskelige som mænd, da vi lærte hinanden at kende.

— Så begynde vi at tale om søstersolidaritet.

2. 2. I snæver forbindelse med den første står

opdagelsen af at de problemer, som vi havde troet var vores egne personlige, viste sig at være kollektive. Det var det samme vi stødte på overalt hvor vi kom — uanset kvindernes klassetilhørsforhold. — Vi fik en ide om, at kvinderne måske kunne udgøre det største revolutionære potentiell af alle, hvis vi først fik elimineret deres afhængighed af manden og dermed af den struktur, der behersker mandssamfundet: opdelingen i udbyttere og udbyttede. — Vi ved godt at vi ikke løber til at overbevise hellerupdamerne om at de i virkeligheden er klasseforrædere og burde indse deres virkelige interesser (som ville betyde opgivelse af såvel deres feminine privilegier, som deres sociale status.), det er meget at sige bye, bye til og vi forventer at komme til at kæmpe de første omgange uden deres støtte.

2. 3. Konklusionen af ovenstående blev nødvendigvis at vores problemer er affødt af samfundsstrukturen, der har ægteskabet som kerneenhed (og dermed gør kvinden afhængig uden at gi hende de samme rettigheder som manden) og som gennem mode- kosmetik-, ugeblads- — reklamebranchen — og et par stykker til — gør alt for at fixere kvinden i rollen som objekt for manden. (Samtidig gør samfundet alt for at fixere begge køn i roller — det er stadig den samme sag set fra en anden side. — det er umuligt at føre kvindekamp uden at føre klassekamp ...)

3. Hvad vi har lært:

3. 1. Indenfor den enkelte basisgruppe må "sludremøderne" prioriteres højest. Der finder vi ud af vores problemer og af strategier til at løse dem. Det var dem, der gik i stå p.gr. af at vi for tidligt blev kørt ind i et presseræs, og det er dem, der er fundamentet for overhovedet at kunne arbejde udadtil. Vi er nødt til at kende hinanden, være trygge ved hinanden for overhovedet at kunne arbejde sammen med aktionerne. Kritik, selvkritik og erkendelse af egne og andres problemer — der trods deres almenhed hvergang osse er opstået af en specifik situation, der har elementer forskellig fra lignende problemkomplekser, og som der må tas hensyn til — er en nødvendig forudsætning for trygheden indenfor gruppen. Trygheden indenfor gruppen er en betingelse for et vellykket udadvendt arbejde.

3. 2. Det nytter ikke noget med mænd i grupperne. Hvadenten de vil eller ej, kan de ikke undgå at se problemerne fra magthavernes side. Ligesom en hvid ikke kan blive sort kan en mand ikke blive kvinde — og omvendt. Vi må hver især tage fat på vores egne problemer og løse dem. At mænd er så ivrige efter at beskæftige sig med kvindeproblemer er kun endnu en manifestation af at de — bevidst eller ubevidst — ønsker at køre hele løbet og bliver bange når der pludselig er en gruppe som de mister indflydelsen på.

— Ens tænken udspringer af ens væren, den der lader sig definere af sin modstander har tabt sin sag.

— Og mændenes tilstedeværelse virker hæmmende på kvindernes bevidstgørelse, vi har så nemt ved at falde tilbage i den rolle vi alle magter til fuldkommenhed: spille op til mændene, konkurrere med hinanden, blive usolidariske.

Hvad vi har lært::

3. 3. Vi må ha flere — alle med. Kollektive problemer kan ikke løses på individuel basis, kun fortrænges. Vi må aldrig glemme, at vi ikke har løst vores problemer selvom vi ikke synes vi har dem selv mere. De er og bliver en funktion af samfundsstrukturen, hvilket man kan overbevise sig om blot ved at gå ned i ismejeriet og betragte hvorledes man blir behandlet i forhold til mandlige kunder. At løse sit eget problem er en skinløsning.

3. 4. — at det er en umulighed at ville henvende sig til hele den danske kvindelige befolkning på en gang, vi kunne sikkert med bedre effekt have henvendt os til en mere afgrænset gruppe. De erklærede, bevidste socialister, betragter os, når de kun kender os gennem pressen, som tandløse, usocialistiske, poppede liberalister, pres-seliderlige.

De mere etablerede kvinder lugter noget af aktivist-bevægelsen ved os og tør ikke gå med. Nogle spørger nervøst, om vi respekterer deres ejendomsret til deres mænd, d.v.s. om vi vil holde nallerne fra dem, for ellers tør de ikke befatte sig med os.

3. 5. Hvor vigtig kommunikation er, både indenfor bevægelsen og udadtil.

3. 6. — Indadtil formodede vi at kommunikationsniveauet automatisk ville være lige højt hos alle p.gr. af vores totalt uhierakiske struktur og glemte at tage højde for at vi ikke havde samme forudsætninger og muligheder allesammen. Vi opdagede, at der var kvinder der røg ud igen fordi de ikke forstod en lyd når de var kommet ind på et sent tidspunkt. (det politiske tilhørsforhold spiller en stor rolle her — manglende oplysning om hvad vi mener med socialisme). andet: manglende oplysning om arkiv, opgaver, aktioner, hvad der sker indenfor grupperne, dvs. på sludremøderne.

3. 2. Udadtil. Vores viden om hvordan man kommunikerer gennem massemedierne utilstrækkelig. Manglende blik for /evne til at gennemanalysere en aktion til den bitre ende før vi går i gang med den. — Gang på gang er vi blevet overrasket når vi åbnede avisen næste dag.